

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1-По3 6/25
28.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Јанковић Недић, записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 3 у вези става 1 Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Николића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду 10Кпо.бр.37/24 од 16.12.2024. године, одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), дана 07.04.2025. године, а након већања и гласања, дана 28.04.2025. године једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Николића и пресуда Вишег суда у Београду 10Кпо3. бр.37/24 од 16.12.2024. године, се **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 10Кпо3.бр.37/24 од 16.12.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, па га је суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 4, 42, 45, 54 и 63 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 7 (седам) месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 15.05.2024. године до 23.07.2024. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана од 23.07.2024. године до 15.12.2024. године. Наведеном пресудом, на основу члана 87 КЗ, према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања

предмета и то: један рачунар са кућиштем црне боје и ознаком "Blubery" са предње стране. На основу члана 261 и 264 став 1 ЗКП, окривљени АА је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебног одељења за високотехнолошки криминал, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, на тај начин што ће окривљеног АА, за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 став 3 у вези са ставом 2 КЗ осудити на казну затвора у трајању не краћем од 1 (једне) године и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Милош Николић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду, тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 став 3 у вези става 1 КЗ или да првостепену пресуду укине и спис предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр.162/25 од 20.02.2025. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебног одељења за високотехнолошки криминал и преиначи првостепену пресуду, тако што ће окривљеног АА, за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 став 3 у вези са ставом 2 КЗ осудити на казну затвора у трајању не краћем од 1 (једне) године, а жалбу браниоца окривљеног, адвоката Милоша Николића, одбити као неосновану.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Николића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је размотривши списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеним жалбама, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

– жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Николића, првостепена пресуда се побија *због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП* која се огледа у томе да су разлози пресуде нејасни, међусобно

противречни и противречни садржини исправа и записника о исказима датим у поступку.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Николића, оцењени су као неосновани, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривичноправној ствари, при чему је изрека побијане пресуде јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, док образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама, из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, као и радње које предузео приликом извршења истих.

Поред тога, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених доказа, ближе означених у образложењу ожалбене пресуде, а у склопу одбране окривљеног, као и осталих доказа, правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеном кривичном делу, о чему су дати јасни, уверљиви и непротивречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени, при чему је супротно жалбеним наводима побијана пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривичноправне радње, док се из наведених разлога у образложењу пресуде види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбрану окривљеног, а што је у складу са садржином доказа на којима се заснива првостепена пресуда, па се неосновано у изјављеној жалби истиче супротно. Осим тога, насупрот жалбеним наводима, у изреци првостепене пресуде, као и у њеном образложењу, јасно и прецизно су описане кривичноправне радње окривљеног.

Побијајући првостепену пресуду **због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања**, жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Николића, оспорава се оцена суда о изведеним доказима, тако што се у жалби износи сопствена анализа изведених доказа, другачија од оне коју је дао првостепени суд у образложењу пресуде, а с тим у вези оспоравају се чињенични и правни закључци првостепеног суда да је окривљени АА извршио предметно кривично дело за које је оглашен кривим.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изенти жалбени наводи су неосновани, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање у односу на кривично дело угрожавања сигурности из члана 138 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, ближе описано у изреци побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио на основу доказа изведених у доказном поступку, и то одбране окривљеног АА, представника Одред војне полиције специјалне намене “Кобре” - ..., као и из писаних доказа изведених у доказном поступку, и то записника о претресању стана и других просторија сачињеног од стране ПУ Сомбор дана 15.05.2024. године, потврде о привремено одузетим предметима сачињен од стране ПУ Сомбор 28060/24 од 15.05.2024. године, форензичке фотодокументације сачињене од стране ПУ Сомбор, ПС Апатин дана 15.05.2024. године са 25 фотографија, извештаја о форензичком прегледу лица места сачињен од

стране ПУ Сомбор, ПС Апатин од 16.05.2024. године, дописа Генералштаба Војске Србије, Одред војне полиције специјалне намене “Кобре” П.бр.98-24 од 29.05.2024. године, налаза и мишљења судског вештака др Милене Станковић од 15.11.2024. године, медицинске документације за окривљеног, извештаја из КЕ за окривљеног, које доказе је првостепени суд ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности у склопу са одбраном окривљеног, дајући јасне и аргументоване разлоге из којих је прихватио и у ком делу, који од изведених доказа.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Милош Николић, у изјављеној жалби је истакао да последица кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом у виду угрожене сигурности пасивног субјекта, није утврђена, нити доказана, обзиром да председник Републике Србије, Александар Вучић није у овом поступку испитан у својству сведока, па се није лично изјаснио да ли јесте или није предметни коментар код њега изазвао осећај несигурности, као и обзиром да процена надлежних служби безбедности није довољна за закључак да је код оштећеног изазван осећај несигурности поводом предметног коментара окривљеног, с обзиром да се ради о објективној процени тих служби.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, а насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, правилно је првостепени суд, имајући у виду да је током поступка из доказа који су изведени у доказном поступку, те чињеница које су утврђене њиховим извођењем, нашао да је окривљени са кућног рачунара приступио свом корисничком налогу на рачунарској друштвеној мрежи “Х” под називом “...” и да је на корисничком налогу председника Републике Србије Александра Вучића под називом “Александар Вучић@predsednikrs” као коментар објаве која је постављена поводом атентата на премијера Републике Словачке Роберта Фица, написао коментар који је гласио: “То је била проба за атентат на тебе”, што је утврђено из одбране окривљеног, као и из фотодокументације у списима предмета, па имајући у виду садржину објављеног коментара, односно да је исти директно упућен председнику Републике Србије, закључио да претња садржана у постављеном коментару представља претњу која је подобна да код лица коме је упућена – председнику Републике Србије, створи страх и осећај несигурности, што произлази осим из контекста из садржине цитираног коментара и из чињенице да су због озбиљног схватања упућене претње, предузете мере и радње на подизању безбедности председника Републике Србије Александра Вучића, преласком на варијанту појачаног обезбеђења и појачаних мера физичке и превентивно-техничке заштите, које су се огледале у ангажовању већег броја људи, технике и средстава, а како то произлази из дописа Војно-безбедносне агенције П98-24 од 29.05.2024. године и исказа сведока ББ на главном претресу.

С тим у вези, сведок ББ је у свом исказу навео да је апсолутно упознат са предметном објавом, те да су од надлежних служби обавештени о објави, а након тога су предузели одговарајуће мере, што подразумева појачано ангажовање људства, средстава, технике и појачану будност свих људи, што траје од тренутка објаве до добијања информације да претња није више актуелна, да свакој претњи, односно објави, приступају озбиљно, сматрају је релеватном, све док од служби безбедности не добију информацију да претња није релевантна, при чему су о предметној објави званично обавештени 27.05.2024. године, а пре тога су усмено добили информацију о

тој претњи и када каже “надлежне службе”, тада мисли на службе које се баве обавештајним послом, конкретно БИА и ВБА и да све мере које предузимају, предузимају се по усменим наређењима и имају ознаку “Строго поверљиво”, тако да не постоји могућност да улази у детаље.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Николића да објава окривљеног спорном приликом, не представља озбиљну претњу подобну да код онога коме се прети изазове осећај страха или неисигурности, те да за постојање кривичног дела није од значаја да ли је онај који прети стварно имао намеру и могућност да реализује претњу, правилан је закључак првостепеног суда да су безбедносне службе, и то БИА и ВБА, предузели одговарајуће мере, што подразумева појачано ангажовање људства, средстава, технике и појачану будност свих људи, те како се ради о носиоцу највише државне функције, који по својој функцији има лично обезбеђење, односно да је батаљон специјалних јединица “Кобре” задужен за његово физичко обезбеђење, у шта су укључене и остале надлежне службе безбедности и да о предузимању мера не одлучује председник Републике, већ надлежне службе које су процениле да се ради о озбиљним претњама, правилно је првостепени суд нашао да су по садржини, контексту и начину обраћања исте биле довољне да изазову осећај угрожености и неисигурности председника Републике Србије у конкретном случају, што се и догодило.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је **правилно применио кривични закон**, када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, а у време, на месту и на начин како је то ближе описано у изреци пресуде, правилно закључивши да је окривљени предметно кривично дело извршио са директним умишљајем, односно да је окривљени био свестан својих радњи и да је хтео њихово извршење, као и да је био свестан забрањености дела, те да су његове способности да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима биле очуване, односно да је у време извршења кривичног дела окривљени био урачунљив, па су стога жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се у овом делу побија првостепена пресуда, за овај суд неприхватљиви и као такви оцењени неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у **делу одлуке о кривичној санкцији**, а по жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Николића, Апелациони суд у Београду је нашао да су жалбе неосноване.

Наиме, првостепени суд је, одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, правилно ценио све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио његово држање након учињеног кривичног дела, односно исказано кајање због извршења истог, док је као отежавајућу околност ценио ранију осуђиваност окривљеног, имајући истовремено у виду и протек времена од последње осуде, као и да се не ради о осудама због истог, односно истоврсног кривичног дела, те је правилно поступио када је окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 7 (седам) месеци, у коју казну му се, сходно одредби члана 63 КЗ, урачунава време проведено у

притвору и у режиму мере забране напуштања стана, ближе наведено у побијаној пресуди.

По оцени Апелационог суда у Београду, казна затвора у наведеном трајању, на коју је окривљени осуђен, сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, иста је нужна, али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду да је првостепени суд свим утврђеним околностима, како олакшавајућим, тако и отежавајућим на страни окривљеног дао адекватан значај, то су супротни жалбени наводи јавног тужиоца ВЈТ у Београду којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да је првостепени суд дао превелики значај олакшавајућим околностима на страни окривљеног, а занемарио отежавајуће околности које су постојале на страни окривљеног, и то нарочито испољену безобзирност која се огледа у чињеници да је окривљени спорну објаву сачинио непосредно након атентата на премијера Републике Словачке Роберта Фица, да је његов коментар написан јавно и да је био доступан великом броју корисника глобалне рачунарске мреже – Интернета, као и да је суд неправилно занемарио чињеницу да је АА осуђиван за кривична дела са елементима насиља, због чега га је било нужно осудити на строжу казну, оцењени су као неосновани. Ово стога, јер је првостепени суд ценећи напред наведене околности истакнуте у жалби јавног тужиоца ВЈТ у Београду у оквиру бића кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, том приликом истима дао одговарајући значај, док је ранију осуђиваност окривљеног АА имао у виду као отежавајућу околност, ценећи при томе и протек времена од последње правноснажне осуде, те да окривљени никада није осуђиван за истоврсно кривично дело због кога је оглашен кривим у овом кривичном поступку.

Жалбени наводи браниоца окривљеног којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се предлаже одмеравање блаже казне, оцењени су неоснованим, имајући у виду прописани законски минимум за кривично дело за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, те постојање свих напред наведених околности, које по оцени овог суда не оправдавају изрицање блаже казне окривљеном, посебно имајући у виду да бранилац у изјављеној жалби није навео постојање нових, нити олакшавајућих околности које првостепени суд евентуално није ценио приликом доношења одлуке о кривичној санкцији.

Такође, правилно је првостепени суд на основу члана 261 и 264 став 1 ЗКП, обавезао окривљеног АА да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, будући да је неопходно прибавити све податке потребне за доношење овакве одлуке, те ће одбрана окривљеног имати могућност коришћења делотворног правног лека против решења првостепеног суда о трошковима кривичног поступка, те су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА и у овом делу оцењени и одбијени као неосновани.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у

Београду је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мирјана Јанковић Недић, с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић